

lighed, hvort man har villet hævde den; men Udvalget vil paa den anden Side ikke afskjære saadanne Retsætninger fra, at gøre sig gjældende, forudsat, at de virkelig anerkjendes af Domstolene, og derfor har Udvalget foretrukket at give Paragrafens 2det Stykke en saadan Affattelse, at dette Spørgsmaal ganske holdes udenfor Loven, idet det efter Wndringsforlaget blot skal udtales, at, dersom Skyldneren eller Boet har Tilbageholdelsesret over de paagjældende Gjenstande, maa Bedkommende, naar han vil opnaa Udlevering, holde Boet skadesløst for dets Krav. Saa bliver det selvfølgelig i ethvert enkelt Tilfælde af Domstolene at afgjøre, om en retsdyldig Tilbageholdelsesret kan have, og denne Lov vil altsaa paa dette Punkt ikke komme til at indføre noget Nyt eller gøre nogen Forandring i den gjældende Ret. I en anden Henseende vil Paragrafen komme til at gøre en Forandring; men det sker med velberaad Hu, nemlig forsaavidt den gjældende Ret og navnlig Loven af 30te December 1858 opstiller den høist besynderlige Sætning, at et Fallitbo skal have Tilbageholdelsesret for ethvert Modkrav, og derved altsaa skaber en Tilbageholdelsesret for et Fallitbo, som ingen Anden har. Denne Inkonsekvents er det Meningen at ophæve, og den vil ogsaa bortfalde efter den Affattelse af Paragrafen, som Udvalget foreslaar. — Der er under Nr. 4 stillet et Wndringsforlag til § 10, hvilket væsentlig kun har til Hensigt at udtale tydeligere og bestemttere, hvad der indeholdes i Paragrafen. Det, der skal udtales, er ikke blot det, at man ikke kan gøre Arrest i et Konkursbo, men ogsaa det, at, naar der er gjort Arrest før Konkursens Udbrud, bortfalder Arresten og taber enhver Betydning overfor Konkursboet. Den anden Wndring, der indeholdes i dette Forlag, er den, at Ordet „Forbud“ udelades, idet det nemlig maa erkjendes, at der er visse Tilfælde, hvor Forbud maa kunne gøres ogsaa lige overfor Eksteretten eller Konkursboets Bestyrelse, medens der ganske vist er andre Tilfælde, hvor

den maa være affaaeren ved Konkursen. Men i Tilfælde af denne sidste Art, hvor Forbudet indeholder en Gjældsforfølgelse, f. Ex. hvor der nedlægges Forbud mod, at en Mand bortreiser, før han har rettet for sig i alle Henseender, ville Domstolene utvivlsomt kunne anvende Analogien fra Arrest, saa at denne Udeladelse af Ordet Forbud ikke kan befrægtes at ville give Hjemmel til en urigtig Praxis. — Til § 15 er der under Nr. 5 foreslaaet en Wndring, som for det Første gaar ud paa, at Ordet „ovrigt“ i 2den Linie skal falde bort, fordi det staar overflødig, og endog maatte kunde vildelede, og dernæst, at der i 4de Linie efter Ordet „Begyndelse“ skulde tilføies: „uden at Skyldneren med Erhververens Viddende befandt sig i noget af de i § 24 omhandlede Tilfælde“. Det er nemlig klart, at i de Tilfælde, hvor en Fordringshaver ifølge § 24 ikke er berettiget til, at modtage Betaling, og hvor han, hvis han gør det, skal tilbagegive de modtagne Penge, bør han heller ikke kunne erhverve noget Krav med den Virkning, at han kan gøre sig betalt ved Kompensation. Denne Wndring i § 15 er derfor kun en saadan, som konsekvent følger af § 24. — Wndringsforlaget til § 16 under Nr. 6 har kun til Hensigt at affatte Paragrafen paa en noget anden Maade og navnlig saaledes, at man undgaar at bruge Ordet: „Forudsætning“, som findes i 6te Linie af Nr. 2. Saaledes som det staar i Lovforlaget, er det ganske vist korrekt efter juridisk Sprogbrug, idet jo derefter ved dette Ord kun forstaaes den virkelige Forudsætning, under hvilken Præstationen er ydet, altsaa den, uden hvilken man ikke vilde have ydet den. Men i daglig Tale tages Ordet Forudsætning ikke saa strengt, idet man der opfatter det som ensbetydende med Motivet, det, man har for Die, det, man tænker paa at opnaa osv.; og i den Forstand kan det jo siges, at Ingen nogensinde giver Vareer fra sig, undtagen i den Forudsætning, at han faar sine Penge. For at undgaa denne Misforstaaelse, have vi